

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Lev

Nașterea Domnului

Atâtea mii de generații de la Adam încoace, au trăit în nădejdea Răscum-părătorului promis de Dumnezeu, încă la alungarea din raiu a protopărinților noștri. Promisiunea s'a împlinit întocmai și iubirea nespus de mare față de neamul omenesc, a făcut pe însuși Fiul lui Dumnezeu să se întrupeze, pentru a putea suferi pentru noi, constituindu-se drept jertfă de împăcare între om și Dumnezeu. Dar împăratul care va domni în veac, a respins bogățiile și comoditatea și a primit a se naște dintr'o zmerită Fecioară: a fost alungat de neamuri — oamenii — și îndrumat spre un grajd unde putea găsi adăpost. Ieselele va servi drept leagăn în care va fi culcat

Pruncul nou născut, iar respiratul vitelor va procura căldura necesară.

Isus care își trăgea obârșia din familia împăratului-păstor David, a vrut ca primi Săi adoratori dintre oameni, să fie niște simpli păstori din jurul Vișlamului și în acest scop a trimis Dumnezeu-Tatăl pe ingeri ca să le vestească nașterea lui Isus. Ingerii le vestesc păstorilor și apoi cântă în cor: „Mărire lui Dumnezeu întru cele de sus, pe pământ pace și între oameni bună învoire“.

Iată ce a adus cu sine Pruncul nou-născut! Iată ce ar trebui să caracterizeze întreaga activitate a oamenilor! Dar vai, cât de mult s'a abătut omenirea de la această pace și

bună'nvoire! S'a abătut încă în primile zile după Naștere, și se abate și azi, căci doar războaiele din Spania și China, ce sunt altceva, decât tocmai contrarul păcii pământene și buneii învoiri dintre oameni?! În loc ca în biserici să se aducă laudă și mărire lui Dumnezeu, bolșevicii din Rusia le-au transformat în localuri publice sau magazii. În Spania au împușcat în statuile lui Hristos-Rege și vor să distrugă orice urmă de creștinism! Germanii vreau să-L înlocuiască pe blândul Isus cu păgânul zeu Wotan! Dar chiar și orbul — sub raport sufletesc — observă disproporția dintre luptători: un om — vierme al pământului — se războiește cu un Dumne-

zeu — atot puternic și făcător a toate. De partea lui va fi izbânda, e foarte evident și totuși... lupta continuă!

Dar, nu numai societatea omenească în general este cangrenată de această plagă a zavistiei, ci și omul, luat ca singular, nu-și mai are pacea sufletească. Nici omul nu mai este împăcat cu Dumnezeu, cu deaproapele și cu sine însuși. Caută să născocoască fel de fel de teorii, de care mai extravagantă, doar de va putea răsturna pe Dumnezeu de pe trenul Său; se ută cu ciudă la vecinul căruia poate că-i merg treburile mai bine și caută — de câteori îi stă în putință — să-l păgubească sau să-l clevească; dar cu sine însuși, cu atât mai mult nu este împăcat omul, și de aici vin atâtea sinucideri din toate păturile sociale și de toate vrâstele! Și totuși, pe pământ trebuie să fie pace, iar între oameni bunăînvoire!

Sărbătorim nașterea lui Isus Hristos, care pentru mântuirea noastră s'a întrupat dintr'o Fecioară, a răbdat chinurile și moartea Crucii, ca pe noi să ne ridice la statul grației; toate acestea le-a făcut numai din iubire față de noi. Și se naște întrebarea: **Cum vom răspunde noi, — ba-remi în parte, — acestei**

iubiri pe care ne-a arătat-o Isus? Răspunsul este dat tot de Isus: Căutând să devenim acei făcători de pace, cărora în predica de pe munte li-se promite că se vor chema fiii lui Dumnezeu. Iar ca să devenim făcători de pace, nu-i deajuns să stăm nepăsători și reci trebuie să ne înarmăm și noi, și să luptăm! Numai cât, arma noastră nu va fi vre-o mitralieră cu atâtea sute de cartușe trase la minute, nici vre-un gaz contra căruia să nu se fi descoperit masca, ci va fi o armă cu mult mai simplă, mai ușor de mânuit pentru oricine și totodată mai sigură, va fi arma rugăciunii.

Cu această armă să dăm asalt cerului și putem fi siguri de izbândă!

Să ne aruncăm privirea ochilor sufletului nostru cu 1937 ani urma, spre ieselea din Viflaimul Iudeii și vom vedea pe Pruncul Isus privind darurile pe cari I le-au adus cu toată inima, păstorii și magii. În cât ne îngăduiesc puterile să-l facem și noi daruri prin întesificarea rugăciunii. Să-l cerem cu toată încrederea, pace între popoarele cari se războiesc și între oamenii cari se dușmănesc; pace țării noastre satului și familiei noastre și pacea sufletească cu noi înșine.

Prin rugăciune să ne facem făcători de pace și atunci — pe drept cuvânt — fiii lui Dumnezeu ne vom chema!

Petru Bologa

Părintele Dr. Vasile Lucaciu „Leul dela Șișești“

(La 15 ani dela moartea lui).

(urmare)

În 1913 pleacă el însuși la Roma, pentru o protesta și cu graiul viu în contra acestei uriașe ilegalități. 1).

Dar ziua marelui eveniment, ziua desrobirii, ziua invierii libertății Românilor ardeleni cea profetită de părintele Lucaciu, trebuia să vină, căci așa pretindea istoria, așa pretindea justiția eternă a celui atotputernic. Si aceasta zi, nu peste

mult și sosi. În anul 1914 când izbucrește războiul, fără a sta mult pe gânduri, părintele Lucaciu părăsește meleagurile Șișeștilor și trece la frații noștri din vechiul regat, pentru a rupe lanțul care ne-a legat numai sufleteste, și-al înlocui cu noul lanț puternic, cu lanțul Unirii teritoriale a întreg neamului românesc.

Acii cutreeră oraș de oraș, ținând în cadrele „Ligei Culturale pentru unitatea tuturor Ro-

1) Corneliu Mezea o. c. pag. 110.

mânilor* al cărei președinte era, conferințe patriotice pline de entuziasm și îndemnătoare la intrarea în războiu alături de Aliași, pentru desrobirea ardelenilor din robia milenară. Efortul strădaniilor sale a avut efectul dorit căci avură ca fruct intrarea României în războiu, războiu care avea să aducă refacerea integrală a bătrânei Dacia Felix alui Traian.

În clipele cele mai grele de răscruce, când se părea că arma invincibilă a românului începe să se clatine în fața dușmanului cotropitor; când avântul înflăcărat spre culmile realizării visului de aur începea să dispară; când inimile calde și pline de nădejde, începeau să fie ceruite de haina tristă a desnădejzii, — atunci părintele Lucaciu, care a fost totdeauna increzător în victoria finală, luă toiagul pribegiei și pleacă în America, la Paris, Geneva și Roma, pentruca să arate tuturor și cu vorba și cu peana dreptatea cauzei românești.

Semne vădite începeau să prevestească sfârșitul războiului și astfel soarele Unirii tuturor Românilor cel visat de „Leul dela Șişești”, începu să apară pe orizont. În anul 1918, tocmai când el organiza în Italia Legaunea voluntarilor români, în bătrâna cetate Apulum, în cetatea lui Mihaiu Viteazul: Alba-Iulia — din piepturile sutelor de mii de Români, răsună ca un glas metalic asurzitor, proclamarea Unirii Ardealului pe vecie cu Patria mamă.

Visul cel de aur de veacuri a Românilor s'a împlinit; ținta, idealul, munca și jertfe părintelui Lucaciu și-au adus rodurile lor, căci lanțul robiei milenare s'a sfărâmat și România-Mare s'a înlăptuit.

De-aci înainte activitatea sa întreagă, se canalizează pentru prosperarea și consolidarea

neamului său, păstorind sufletele oilor sale cuvântătoare după porunca lui Hristos și muncind în parlamentul românesc până în anul 1922, când în ziua de 28 Noembrie la vârsta patriarhală de 70 de ani, — cu sufletul împăcat că și-a făcut pe deplin datoria față de biserica sa și neamul său, — se stinge ca o făclie, uitat aproape de toți în orașul Satu-Mare, orașul în care eni de-arândul a luptat și pătimit pentru fericirea neamului său.

Vestea morții sale a străbătut ca un fulger țara în lung și lat, făcându-o ca să se îmbrace în haina cernită a doliului. La prohodul săvârșit în Satu-Mare de Preasfinții episcopi Dr. Valeriu Traian Frențiu și Dr. Iuliu Hossu, pe lângă reprezentantul Majestății Sale Regelui Ferdinand I-ul în persoana primului ministru I. C. Brătianu, generalul Moșoiu și peste 40 de parlamentari, au mai luat parte mii de Români din toate provinciile României-Mari, pentru a da ultimul lor salut ca omagiu de recunoștință marelui cititor de țară.

Din Satu-Mare — conform dorinței sale, de-a se odihni alături de iubita lui soție, — corpul său neînsuflit este transportat în cetatea sa dela Șişești, unde după strălucitele euvântări ale Preasf. episcop Dr. Iuliu Hossu, a primului ministru Brătianu, care vede în mormântul dela Șişești „un altar de veghe al românismului de pretutindeni”, și a poetului cântător de suferință a neamului nostru Octavian Goga, în mijlocul pioaselor căutări jainice și rugăciuni de înmormântare, — izvoritoare de lacrimi smerite și mărturisitoare de vrednică cinstire a marelui dispărut, — sicriul părintelui Lucaciu, se lasă în mormântul rece pentru totdeauna.

* * *

Iată pe scurt, viața glorioasă și plină de fapte mărețe a părintelui Lucaciu, din care se desprinde munca și jertfa sa eroică pentru cauza neamului său, devenind astfel pentru toate veacurile cel mai reprezentativ simbol al românismului.

Ca preot al bisericii române-unite, a fost un vrednic slujitor al altarului după inima lui Hristos și un convins aderent al Romei papale, căci făurirea idealului său, a fost întemeiat pe baza de granit a credinței adevărate alui Hristos, care l'a oțelit în luptă și l'a dus la biruința finală: dobândirea unității teritoriale a neamului românesc.

Pentruca să fac o ultimă schițare a personalității părintelui Lucaciu, dintre multele măturii, mă voiu folosi de mărturia făcută la Blaj de I. P. Sa Mitropolitul Dr. Alexandru Nicolescu, din prilejul comemorii acestui neobosit luptător naționalist, în ziua de 13 Decembrie 1936, când statuia ridicată în cinstea lui din partea neamului recunoscător, s'a desvelit la Satu-Mare. Iată ce a spus între altele.

Părintele Vasile Lucaciu, acest distins fiu al bisericii noastre și al neamului nostru, a fost un bărbat, care a influențat mult asupra personalității mele, și-mi va fi pentru toate zilele vieții, un viu exemplu de urmat”.

— Și pentruca să evidențiez și contribuția Romei catolice în lupta sa politică, mă voiu folosi tot de mărturia I. P. Mitropolit Dr. Alexandru Nicolescu, făcută tot din acel prilej:

„... De câte ori venia părintele Lucaciu la Roma, totdeauna ne cerceta și pe noi alumnii români dela Colegiul grec. Așa odată, după o audiență-ă avută la însuși Pontificalele Roman Papa Leo al XIII-lea,

plin de bucurie a venit la noi, pentruca să ne comunice și nouă rezultatul convorbirii, în care filozoful Papă, după ce a fost convins de justetea activității sale politice, a exclamat: „Fiule, urmează calea pe care ai apucat-o și luptă pentru neamul tău!” Aceasta prețioasă mărturie a I. P. Metropolit, ne servește nu numai la cunoașterea izvorului din care au tăgănit îndemnuri pline de curaj pentru continuarea luptei drepte a părintelui Lucaciu, ci și ca un neprețuit document în contra acelor, cari acuză biserica Romei de dușmană a statului și a neamului românesc.

De 15 ani „Leul dela Și-

șești” nu mai este printe cei vii!

Spiritul său, va trăi însă de veci în mijlocul neamului nostru, căci deși glasul său de clopot și de arhangel a amuțit în adâncul mormântului din cătoria sa dela Șișești — sfânt lăcaș de închinare al neamului românesc — totuși ecoul vorbelor sale pline de vraje și faptele sale mărețe și cucernice, vor face ca a sa personalitate, să lumineze peste veacuri și să strălucească falnic ca un soare, din care, ca dintr'un nesecat izvor, radia — vor pentru totdeauna, puternice și miraculoase raze de îndemn și propășire, pentru întreg neamul românesc.

Gavril Bălan

In ce ne deosebim?

Traian în urma celor două răboaie cu Dacia în anii 101-102 și 105—106 transformase Dacia în provincie romană și aduse în ea mulțime de coloniști romani.

Seneca (3—65 d. Hr.) filosof roman născut în Spania, coetanol sf. Apostol Pavel, scrie: ori unde a învins Romanul el să și stabilește. Iși schimbă patria cu țările cucerite și părăsându-și vetrele trecea și peste mări bătrânul colonist.

Toți dintre acești coloniști au adus cu sine nu numai obiceiurile și legea dar și firea lor nobilă romană. Ne vom mândri cu numele lui Traian și cu obârșia noastră romană cu toate încercările de bagatelizare ale adversarilor noștri.

E drept că Traian a fost păgân originar din Italice aproape de Sevilla din Spania, născut cam pe la 56 d. Hr. și a murit în anul 117, însă cum îl descrie Plinius cel tinăr (62—114).

s'a distins prin activitatea sa în special ca cuceritor, pe lângă aceasta, blândețea, dreptatea și priceperea lui s'a arătat prin măsurile luate de el pentru creșterea copiilor sârmani.

În Roma și în vastul imperiu a făcut o mulțime de construcții. Amintim numai cele de pe la noi. Podul de peste Dunăre al cărui ruine să vad și azi. Drumurile în lungul și latul Daciei Traiane, ce au legat aceasta provincie, cu cele lalte părți ale imperiului, sunt încă și azi dovada energiei dînsului.

Chiar și numai la construirea acestor lucrări a avut lipsă de mare număr de coloniști și de multe legiuni, care să-i asigure biruința câștigată și bunul mers al lucrurilor.

Am trece însă dela obiectul nostru, dacă am examina cât de fugar numai activitatea acestui mare împărat, va fi destul dacă amintim încă, că senatul

i-a dat atributul de „optimus”, cel mai bun și că împărații următori au fost felicitați: „să fii mai norocos decât August și mai bun ca Traian”.

Că sub domnia dînsului creștinii erau prigonii și sufereau martiriu, nu e de mirat.

Într'un vast imperiu cum era imperiul Roman, chiar în acele vremuri pe culmea mărimii și mărimii, când abea după două trei decenii după învierea și înălțarea Domnului să lăteau în mod miraculos învățăturile creștine propovăduite de oameni simpli la aparența și numărul crescând al creștinilor, în tot cazul a trebuit să dea de gând împăraților păgâni că ce va fi și ce va să iasă din aceasta?

Pentru a fi înțeleși mai bine amintim numai martiriul sf. Iacint suferit în ziua de 3 Iulie 107.

Sf. Iacint a fost de origine din Cesarea Capadochiei și a fost cubiceatoriul sclav de casă la Romani care făcea seviciu de camerier în curtea împăratului Traian. Dînsul a dus o viață adevărată creștinească, pentru aceasta curtenii l'au pismuit și l'au pârât la împărat. Traian n'a voit să piardă pe servitorul său credincios, ia impus să mănânce din bucatele pregătite idolilor, dar sf. Iacint a refuzat declarând ca prin aceasta ar nega pe Hristos. În urma acesteia a fost bătut și aruncat în temniță, unde îi s'au pus înainte numai mâncările gătite idolilor. Sfântul 40 de zile a răbdat foame dar de mâncările acele nu s'a atins. Făcându-i-se milă de servitorul său împăratu a dispus să i se ducă mâncare în temniță, însă pe sfântul l'au aflat mort. Astfel a repausat mai bine murind de foame, decât să se lapede de Hristos.

Din acest mic exemplu putem vedea cum s'a lăjit și a intrat creștinismul chiar și unde era mai

mult periclitat creștinismul în primele zile, abea când au plecat apostolii a învăța toate neamurile.

Au trecut de atuncea până azi XX de veacuri și oare și în zilele noastre nu vedem asemenea poate și mai grozave prigoniri în contra celor, ale căror credință este aceeași cu credința sfinților apostoli Petru și Pavel care se vestește în toată lumea, nu numai la unele națiuni ci la toate neamurile?

Să ne mirăm mai mult, că ceea ce au putut să facă strămoșii noștri în Roma, că ascultau, acceptau și urmau învățăturile apostolilor, știind prea bine ca aceasta însemna atuncea martiriul sigur, nu o facem noi azi?

Acei strămoși, atât bătrânii coloniști, cât și legionarii, au dat împăratului cele ce sunt ale împăratului și dacă le-a dat porunca să meargă din Roma până la izvoarele Tisei și să cucerească toate ținuturile, ei au plecat ducând cu sine mentalitatea sănătoasă romano-latină, „mens sana in corpore sano”, minte sănătoasă în trup sănătos, ducând cu sine acei creștini și credința învățată, însușită și urmată de aceiași Apostoli, dând astfel și cele ce sunt ale lui Dumnezeu lui Dumnezeu.

Și precum au venit strămoșii noștri pe aceste plaiuri din porunca împăratului Traian întăriți în suflet cu credința cea adevărată învățată la Roma, așa s'au dus alți romani conduși de alții în Gallia, Spania, Portugalia, Britania, Belgia, Britania, Elveția, „vărsând lumină în urma lor” și luminari aceasta luminează și azi aceste popoare romano-latine, per eminențiam catolică.

Că Traian era păgân născut în Spania, învățat la Roma păgân a și murit în vârstă de 61

de ani, în anul 117 d. Hr. să rîu ne mire, dacă avem cât de slabă iconă despre activitatea dănsului. Oare când ar fi putut avut timp acest împărat, pe lângă cuceririle, războaiele și administrația tehnică al imperiului, — întreagă lumea cunoscută atuncea — să se ocupe încă și cu chestiuni religioase, cu aceea religie care era atât de nouă? Și care să lățea în mulțime, ajungând și până în curtea împărătească?

Nu era destul ce a făcut el ca păgân? Nu cetim că a luat măsuri pentru creșterea copiilor săraci? Oare noi creștinii de XX de veacuri ce facem azi?

Noi să ne mirăm că Traian a rămas și a murit ca păgân în anul Domnului 117, când noi poate suntem mai răi ca păgânii în anul Domnului 1937!

Cu tot dreptul putem întreba azi după XX de veacuri pentru ce sunt prigonii și azi cei mai buni credincioși? Sunt prea mulți prigonitori ai adevăraților credincioși azi, cu mult mai răi decât cum era păgânul Traian, supranumit: „cel mai bun”. Că doară știm cu toții, că ce este în Mexico, în Rusia, în Spania la moment să nu vorbim de alte neamuri.

Să ne întrebăm pe noi înșine noi ca creștini catolici, noi ca urmașii legionarilor și ai bătrânilor coloniști ai păgânului Traian.

Nouă ne-ar trebui să scrie azi sf. apostol Pavel cum scria odinioară Grecilor din Corint: „vreți cu toiag să viu la voi?” (I. Cor. 4, 21). „Nu este bună fala voastră¹. Nu știți ca puțin aluat toată frământătura o dospeste². (I. Cor. 4, 6). „Căci mi s'a dat mie de știre că sunt între voi priciri”, (I. Cor. 1, 11). „Și aceasta o zic, ca să vă rușinați”.

1. Fala ca ei — greci — cunosc credința mai pe sus.

2. Un astfel de păcătos poate strica pe foarte mulți.

(I. Cor. 6, 5). „nu vă laud, căci nu vă adunați spre a fi mai buni, ci spre a fi mai răi”. (I. Cor. 11, 17).

După acestea vom trece să spunem ceva despre erezuri, despre neascultare, despre poftitori de ceartă, despre cari scrie sf. apostol Pavel — și el cetățean roman — grecilor din Corint: „noi obiceiul ca acesta nu avem, nici bisericile lui Dumnezeu”. (I. Cor. 11, 16).

Cuvinte înțelepte.

—Lacrimile formează potopul care șterge petele și răscumpără păcatele lumii: — sf. Grigore de Nazians.

— Pe creștini trebuie să-i cunoști nu după numele lui Hristos pe care-l poartă, ci după spiritul lui Hristos, care trebuie să le înflăcăreze faptele lor.

—sf. Ioan Gură de aur—

— Sufletul omenesc e făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: Creaturile pot să-l ocupe, dar numai Dumnezeu îl poate umplea. Sf. Bernard.

— Dumnezeu ne-a răscumpărat în întregime ca să fim ai Lui, în întregime! Sf. Augustin.

— Primii creștini au luptat contra cruzimei persecutorilor; noi să luptăm contra dulceților ce ne îmbie plăcerile. Sf. Eusebiu.

— Intr'o singură împrejurare fuga îți asigură victoria: când fugi de păcat. Sf. Paul Eremitul.

— Urește ceea ce iubește lumea; iar ceea ce urește lumea, tu iubește din toate puterile. Sf. Bernard.

— Ce creștin e acela, care respectă legile umane, dar disprețuiește Evanghelia; par'că poruncile lui Isus n'ar valora cel

puțin cât ordinele unui împărat?!
Sf. Ieronim.

— Gândul la răsplata veșnică ușurează greutatea oricărui lucru. *Sf. Grigore.*

— Este cu mult mai ușor să rezisti chinurilor decât pasiunilor; chinurile înspăimântează, iar pasiunile lingușesc. *Sf. Ciprian.*

— Iubește ceea ce ai urât (*virtutea*) și urește ceea ce ai iubit (*păcatul*) și te vei mântui! *Sf. Remigiu.*

— Înălătură tot ce ți-se pare că-ți face viața prezentă scurtă pentru muncă și lungă pt. durere! *Sf. Eucher.*

— Întreba-tu-te-ai vre-odată: pentru ce cu bunurile trecătoare nu se pot cumpăra bunurile veșnice? Dacă nu te-ai întrebat, întreabă-te acum! *Sf. Petru Crisologul.*

Traduse de Alin Vania cleric.

Nașterea

Domnului

Sosit-a ziua cea sfântă
Domnului Hristos vestită
Care lumea o cinstește
Tot natul o prăznuște.
(Dintr'o colindă)

Creștinătatea de pe întregul rotogolul pământului, prăznuște astăzi în aceasta sfântă, măreață și cucernică zi, aniversarea înfrățirii cerului cu pământul, aniversarea întronării dreptății asupra nedreptății, aniversarea triumfului credinței de veacuri, asupra necredinței: Nașterea lui

Hristos Dumnezeuul nostru.

Și acest strălucit și minunat praznic al dragostei Divine, săvârșitu-s'a acum, una mie nouă sute treizeci și șapte de ani, când nădejdea neamurilor și profeția prorocilor celor de demult, s'a împlinit.

Fiul Tatălui ceresc, prin mijlocirea umilitei Fecioare din Nazaret care este

Decât cerul mai cinstită,

Decât soarele mai sfântă,

Decât floarea mai iubită,

într'o noapte tainică, rece

și plină de liniște și pace

se coboară discret din lăcașul veșniciei în peștera

Viflaimului într'o iesle sărăcăcioasă pentru a mântui

neamul omenesc din robia

iadului. El, Impăratul măririi,

nu vine în numele

urei și a răutății, ci în

numele dragostei și a păcii

al acelei păci, pe care fer-

mecătorul cor al ingerilor a

cântat-o în mărețul imn

din Noaptea Sfântă: „Mă-

rire întru cele de sus lui

Dumnezeu și pe pământ

pace, între oameni bună

invoire“.

Iar dacă ne vom în-

treba: Oare noi astăzi,

cum îl primim pe Hristos?

Cu sufletul senin, curat,

netulburat? Nu! de trei ori

nu! Azi un pas nu poți

face, fără ca să nu te iz-

bești de răutatea oamenilor sub toate aspectele. Față de poruncile și învățăturile Domnului, prioritate cu legile și sfaturile măgulitoare ale Deavolului, căci spiritualitatea, morala și etica creștină, sunt desconsiderate. Cinstea și bunacuviința, sunt sfidate și nerepectate în chipul cel mai nerușinat. Păcatul și fărădelegea, este lăudat și preamărit. În felul acesta omenirea întreagă, se află la o grea răspântie; se găsește pe calea piezișe, care duce în chip inevitabil în ebisul pierzării. Singura cale, care nici odată n'a dat greș și nici nu va da în veac, este calea vieții creștine, calea Domnului, care întocmai ca o minunată și tainică lumină, ne conduce spre țelul nostru măreț și sfânt, spre care mereu și neîncetat tindem în viața aceasta, în aceasta „Vale a plângerii“: spre viața de veci.

Deci adevărata și vrednica temelie a țărilor și a neamurilor, nu trebuie să fie răutatea și fărădelegea nu trebuie să fie minciuna, ura și legea Satanei, ci trebuie să fie numai și numai legea lui Dumnezeu. Căci dacă nu este așa, atunci ele sunt sortite să

dispară de pe fața pământului, întocmai ca ceara dela fața focului, ca nourii furtunoși din înălțimea văzduhului, ca vuetul năpraznic și răscolitor al furtunilor, căci, „dreptatea lui Dumnezeu este dreptate în veac și cuvântul Său este adevăr“.

Și-acum, gândindu-ne în fața acestor triste realități, cu smerenie să-L rugăm pe micul Isus, ca acest luminat praznic să ne fie tuturor, un cucernic prilej de înălțare și reculegere sufletească, un cucernic prilej de-a ne adăpa și primeni sufletele din lumina călăuzitoare a Evangheliei Sale și un cucernic prilej de-a ne făurii și lua noui hotăriri sfinte mărgăritare scumpe și puternice lumini în calea vieții noastre creștinești.

Deci „Viața eroică“ să fie de azi înainte deviza noastră! Muncile, durerile și greutățile vieții, că nu ne înspăimânte și să nu ne slăbească idealul făurit, ci din contră, să ne întărească credința în chip ferm și nestrămutat, căci vom birui și vom primi răsplata și bucuria slăvilor viitoare.

Versul Crăciunului*.

Mers-au Iosif cu Maria
 În Vifleim să se înscrie,
 Maria era să nască,
 N'avea loc să odihnească.
 Deci tot au mers pe ulițe
 Până la un grajd cu vite;
 Aici s'a născut Isus
 Și într'o iesele l-au pus.
 Un inger sa pogorât.
 La niște ciobani pe rât
 În haine albe învăscut
 Ei de inger s'au temut.
 Ingerul i-a bucurat
 La Isus i-a îndreptat
 Când la Isus au intrat
 Cu drag i-s'au închinat,
 Mai târziu, la răsărit,
 Stea frumoasă s'a ivit.
 Dela stea au priceput
 De Hristos că s'a născut.

*

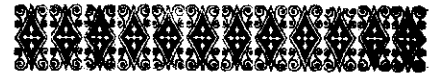
Trei crai dela răsărit
 Cu steaua-au călătorit
 La Ierusalim au stat,
 La Irod au întrebat:
 — Unde-i Hristos Împăratul,
 Care vrea să strice iadul?
 Irod a zis supărat
 Că nu ști alt împărat.
 Dar cărturarii i-au spus
 De nașterea lui Isus,
 Irod crailor le-a zis:
 — Cercați locul în adîns
 Pe Hristos dacă-l aflați
 Pe la mine vă 'nturnați,
 Și mă îndreptați și pe mine
 Ca să-i fac închinăciune.
 Steaua ce-a fost „scăpătat“
 Iară li s'a arătat,
 În Vifleim au sosit
 Și daruri i-au dăruit:
 Aur, smirnă și tămâie
 De pomenire să fie.
 Noaptea dacă s'au culcat
 Ingerul le-a cuvântat:
 Sa nu spună lui Irod
 Când vor merge în țara lor,
 Căci Irod, mănios foarte,
 Vrea face lui Hristos moarte.

* Din volumul „OBICEIURI DE CRĂCIUN ȘI COLINDE DIN MARAMUREȘ“ de P. Lenghel Izanu, volum editat de Editura Tipar.

Părinților lui Isus,
 Ingerul în vis le-a spus:
 Să fugă 'n Egipt cu pruncul
 Până v'a muri dușmanul

*

Prin nașterea lui Hristos
 Lumea dela iad s'a scos,
 Veniți cu toți să-i cântăm
 Și ferbinte să-L rugăm,
 Nouă să ne dăruiască
 Moștenirea Lui cerească.
 Oh! Fiul lui Dumnezeu
 Dă-ne nouă darul Tău,
 Ca prin ruga maicei Tale
 La ceruri s'avem intrare
 Și cu tine dimpreună
 Să purtăm pe cap cunună
 Și sfântă nașterea Ta
 Să o putem lauda.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

„Două cuvinte“

S'a așezat negura uitării, vremile când toate se faceau în frica lui Dumnezeu. Acum ne place să ne numim moderni, civilizați, culți, emancipați, — și mai știu eu cum, — dar ce sunt toate acestea pe lângă inapoierea (?) și întunecarea (?) în care se zice că „orbecăiau“ cei vechi. Demult, omenirea avea o țintă fixată și care era incomparabil mai sublimă decât ceea la care tinde azi, omenirea „luminată“ de razele multicolore ale celui mai cras, materialism pe care și-l-a constituit șieși, în idol.

Cu toate progresele, cu cari vrem să facem atâta paradă, ultimele decenii au inaugurat o mentalitate bazată pe minciună,

corupție și desfrâu. Iată adevăratele trăsături caracteristice ale timpului în care trăim! Și originea acestor rătăcirii, mi-se pare că se trage din greșita educație ce se dă tineretului în familie și mai ales în școală. Vai, școlile noastre secundare și superioare, a căror întreținere reclamă atâtea sacrificii din partea contribuabililor, sapă într'un tempo din ce în ce mai accelerat la temelia acestui stat pentruca să-l vadă într'o zi, scufundat în abisul inexistenței!

Poate, se va întreba cineva: de ce se lucrează așa? Răspunsul e foarte ușor de găsit: *Pentru că acei cari se indeletrănesc cu subminarea temelțiilor statului prin școli, sun în serviciul unei puteri streine și dușmane fărăi noastră, în serviciul Satanei!* Dacă am ajuns să trăim într'o Românie Mare și frumoasă este a se datori faptului că au existat oameni integri, cari au știut să se jertfească pe sine pentru un ideal așa de frumos ca cel al neamului românesc! Dar, acei oameni și-au format educația solidă în școli ce erau

la umbra bisericilor și cu dascăli oameni ai bisericii, nu cu niște profesorași cari au în căpâina lor idei care de care mai extravagante și absurde, numai de dragul de a fi originali! Halal de așa originalitate!! Și durere, azi avem cam de aceștia! *Onoare excepțiilor!*

Pentru o mică comparație, pe care va fi liber s'o facă fiecare cititor în parte, voi încerca să reproduc — într'u cât mă va ajuta memoria — un fragment dintr'o lecție făcută de un *dascăl din vremea veche*, elevilor săi. Acest fragment l-am citit într'o revistă catolică veche, și mi-se pare că ilustrează în mod minunat, mentalitatea aceștii timp. O, fericită mentalitate!

Se spune, anume, că un profesor le spuse într'o zi elevilor săi următoarele: Azi am să vă învăț numai *două cuvinte*, pe cari, de le veți întipări bine în minte și le veți urma înțocmai, vă vor aduce mare fericire în această viață, multă bucurie și seninătate la moarte și mărirea cea neperitoare în veșnicie:

Aceste două cuvinte sunt:

Cu Dumnezeu! Sculați-vă cu Dumnezeu și ziua voastră va rămânea scrisă în cartea vieții; culcați-vă cu Dumnezeu și veți avea liniștea dorită. călătoriți cu Dumnezeu și vă veți întoarce sănătoși din drumul vostru. Lucrați cu Dumnezeu și toate le veți face bune; terminați toate lucrurile voastre cu Dumnezeu și ele vă vor urma în veșnicie. Suferiți cu Dumnezeu și toate vi-se vor părea ușoare. Muriți cu Dumnezeu și veți intra cu tot trupul în cer; coborâți în mormânt cu Dumnezeu și vă veți odihni până la învierea cea strălucită.

O, tinerilor, cari voți să fiți pururea fericiți, nu uitați aceste două cuvinte: cu Dumnezeu: scurte, dar interesante și cuprinzătoare cuvinte.

Cam așa își termina dascălul nostru, lecția despre cele „*două cuvinte*” și nimic nu cred că s'ar mai putea adăoga, pentruca să se poată face comparația despre care era vorba.

Petru Bologa

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Calendar săptămânal.

26 Dec. 1937 până la 1 Ian. 1938.

- 26. Dumineca d. N, Dlui și serb. Preasf. Născătoare de D-zeu. ap. Gal. 1, 11. Evg. Mat. 2, 13.
- 27. Luni Sf, Protomartir Ștefan ap. Fapte 6, 8. Evg. Mat. 21, 33.
- 28. Marți SS. 20 mii Martiri.
- 29. Mercuri Pruncii uciși de Irod
- 30. Joi M. Anisia
- 31. Vineri C. Melania † 432.

1938.

- 1. Sâmbătă Tăierea împrejur și sf. Vasile cel Mare Evg. Marcu 1, 1—8.

Redacția „Duminecii” dorește tuturor cititorilor
Sărbători fericite!!

Poșta Redacției.

Mare bucurie este pentru noi, că pentru numărul prezent am avut material, tipărirea căruia ne-a fost peste puteri. Cerem scuză dela aceia, articolele cărora nu au apărut. Vor apărea pe rând. Mulțumim tuturor!